

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **AUTOSERVIS NOVOTNÝ, spol. s r.o.**, se sídlem Tábořská 568, Týn nad Vltavou, zastoupený JUDr. Petrem Ulmannem, advokátem, se sídlem Jestřábí 974/1, Liberec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2016, č. j. 31 Af 36/2014 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce podáním datovaným dne 18. 7. 2013 a doručeným Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) dne 22. 7. 2013 podal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), konkrétně se jednalo o 10 000 litrů motorové nafty. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 12. 9. 2013, č. j. 3193831/13/3000-14501-710050, řízení o žalobcově návrhu zastavil s odůvodněním, že dle § 179 odst. 4 daňového řádu je třeba návrh podat v patnáctidenní lhůtě počítané ode dne, kdy se osoba oprávněná podat návrh dozvěděla o tom, že na její majetek byla nařízena daňová exekuce. Žalobce se o této skutečnosti dozvěděl dle mínění správního orgánu I. stupně již dne 5. 4. 2013, a to na základě sdělení od společnosti JLR group, a. s., od níž také získal úřední záznam o uskladnění věci, a tudíž mu prekluzivní lhůta k podání návrhu

uplynula v pondělí 22. 4. 2013. Jeho návrh byl opožděný, a proto řízení o něm správní orgán I. stupně zastavil. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný (dále jen „stěžovatel“) rozhodnutím ze dne 7. 4. 2014, č. j. 9467/14/5000-14503-710158, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce podal proti rozhodnutí stěžovatele žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že jeho návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce byl podán opožděně s ohledem na § 179 odst. 4 daňového řádu.

Krajský soud posuzoval včasnost podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, a s tím související výklad časového okamžiku vymezeného daňovým řádem jako „*den, kdy se dozvěděl*“. Pro řádné uplatnění návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 odst. 4 daňového řádu je dle krajského soudu nutná elementární znalost o konkrétní exekuci vedené konkrétním správním orgánem proti určitému povinnému, a nikoli pouze obecné povědomí o nařízení nějaké exekuce. Pouze ve vztahu ke konkrétní exekuci se totiž lze domáhat vyloučení vlastního majetku. Tento majetek je přitom třeba v návrhu specifikovat, tj. uvést, jaký majetek a v jakém rozsahu je postižen exekucí. Podání návrhu u příslušného správce daně je podmínkou stanovenou v § 179 odst. 4 daňového řádu. Proto krajský soud dospěl k závěru, že rozhodným okamžikem pro počátek běhu patnáctidenní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce je den, kdy navrhovatel získá úplnou vědomost o tom, že jeho konkrétní majetek byl pojat do exekuce, a o tom, který správce daně exekuci nařídil.

V nyní projednávané věci byl dne 5. 4. 2013 sepsán protokol o soupisu věci, ze kterého je podle krajského soudu zřejmé, že byl proveden na základě dožádání v daňové exekuci zahájené exekučním příkazem, který vydal správní orgán I. stupně. Téhož dne byl sepsán úřední záznam o uskladnění a přepravě věci, v němž je označen automobil i zabavené věci. Návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce žalobce podal na základě informace o postoupení své žádosti o vyšetření záležitostí ohledně pohonných hmot pro údajné nedoplatky společnosti Chrtík Comb v červenci 2013 (správně společnost CHRTIK COMP s.r.o. - pozn. Nejvyššího správního soudu). Krajský soud nesouhlasil se závěry správních orgánů, že považují za dostatečné pro naplnění pojmu „*den, kdy se dozvěděl*“, jestliže se žalobce dozvěděl ze sdělení třetí osoby o tom, že se jeho majetek ocitl v blíže nespecifikované exekuci, nebo případně podle stěžovatele získání úředního záznamu o uskladnění a přepravě věcí. Neurčitý právní pojem „*den, kdy se dozvěděl*“ je dle krajského soudu třeba interpretovat s ohledem na ústavní mantinely ochrany vlastnického práva. Výklad zachování lhůty pro podání návrhu by tak měl směřovat k posílení ochrany vlastnického práva, nikoli k formalistickému a vysoce restriktivnímu výkladu. Ze shromážděných údajů dle krajského soudu nic nenasvědčuje tomu, že žalobce věděl o konkrétní exekuci, z níž požadoval vyloučení majetku, a o konkrétním správci daně, který exekuci vedl. Ani poté, co se žalobce obrátil na Finanční úřad pro Ústecký kraj, mu nebyly základní informace poskytnuty. Neprokázal-li správní orgán I. stupně ani žalovaný, že žalobce disponoval dostatečným množstvím informací pro podání řádného návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, je výklad žalovaného neudržitelným omezováním vlastnického práva žalobce. Úsudek správních orgánů, že dne 6. 4. 2013 začala běžet lhůta k podání návrhu a návrh byl podán opožděně, byl mylný.

pokračování

Krajský soud proto shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí stěžovatele zrušil jako nezákonné a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce

Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že § 179 odst. 1 a 4 daňového řádu nestanoví pro „dozvědění se“ žádnou zvláštní formu a nelze ji dovodit ani analogicky z jiného ustanovení obecné části daňového řádu, a proto postačuje i ústní poskytnutí takové informace. Z uvedených ustanovení nelze dovodit nic o kvalitě informace, kterou musí navrhovatel disponovat pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. S krajským soudem lze nicméně souhlasit v tom, že navrhovatel musí být přesně schopen uvést, jaký jeho majetek a v jakém rozsahu je exekucí postižen, protože současně s návrhem musí doložit vlastnické právo k majetku, resp. právo nepřipouštějící provedení exekuce, čímž současně vymezí předmět řízení. Tato podmínka byla v souzené věci splněna, protože žalobce byl schopen na základě úředního záznamu o uskladnění a přepravě věcí určit, zda došlo k sepsání majetku v jeho vlastnictví a pro účely podání návrhu tento majetek jednoznačně konkretizovat a jeho vlastnictví doložit.

Z § 179 odst. 4 daňového řádu nelze dle stěžovatele dovodit, že návrh musí být podán u správce daně, který daňovou exekuci nařídil. V případě podání návrhu u místně nepřislušného správce daně by byla zachována lhůta v souladu s § 35 odst. 2 daňového řádu, jehož aplikace není ve vztahu k návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nikterak vyloučena. Znalost správce daně, který exekuci nařídil, tudíž není podmínkou k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Stěžovatel se domnívá, že z textu zákona lze dovodit jedinou podmínku, a to informovanost ohledně sepsaného a zabaveného majetku. Tato podmínka byla v případě žalobce splněna nejpozději od května 2013, návrh však byl podán dle stěžovatele až dne 22. 7. 2013. Vzhledem k tomu, že patnáctidenní lhůta dle § 179 odst. 4 daňového řádu je prekluzivní, bylo třeba k jejímu marnému uplynutí přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že Finanční úřad pro Ústecký kraj neposkytl žalobci základní informace o vedené exekuci, neboť uvedené nemá oporu ve správním spise. Z něj totiž plyne, že jmenovaný finanční úřad na žalobcův písemný dotaz obratem reagoval (přípisem ze dne 15. 7. 2013). Nadto je třeba zohlednit, že sám žalobce tvrdí, že se o zabavení svého majetku dozvěděl již dne 5. 4. 2013, a přesto se s dotazem na finanční úřad obrátil až dne 11. 7. 2013. Žalobce tudíž při ochraně svých práv nepostupoval s náležitou péčí a tak, aby zákonem stanovené předpoklady pro uplatnění návrhu dodržel.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel poukazuje na tvrzení krajského soudu, že i opožděný návrh měl správní orgán I. stupně považovat za podnět k rozhodnutí z moci úřední. K tomu stěžovatel uvádí, že toto tvrzení nemá oporu ve správním spise, neboť sám stěžovatel ve svém rozhodnutí uvedl, že v souladu se zásadou oficiality a zákonnosti správní orgán I. stupně prověřuje všechny skutečnosti mající vliv na daňovou exekuci. Řízení z moci úřední je však zahájeno jen tehdy, pokud jsou splněny podmínky pro vyloučení majetku z daňové exekuce, nikoli samotným podáním podnětu.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů požadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Mezi účastníky je sporná otázka, kdy začne běžet subjektivní prekluzivní lhůta pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 odst. 4 daňového řádu. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 178/2016 – 23, v němž se jednalo o zcela obdobnou věc jak po stránce skutkové, tak po stránce právní. Závěry z citovaného rozsudku je možno použít i v nyní projednávané věci, neboť nebyl shledán důvod pro odchýlení se od závěrů v něm vyslovených.

Podle § 179 odst. 1 daňového řádu po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce, nebo osoby, které je exekucním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

Podle § 179 odst. 4 daňového řádu, podle něhož osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekucního příkazu,

pokračování

mohou své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařízena daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle do zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.

Účelem citovaných ustanovení je poskytnout ochranu třetím osobám, odlišným od dlužníka, jejichž majetek byl neprávem postižen daňovou exekucí. Vyloučit majetek z daňové exekuce může správce daně jak z moci úřední, tak na návrh.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku, správce daně je exekučním orgánem, který vede daňovou exekuci, a je tedy povolán k realizaci státní donucovací moci. Pro účely daňové exekuce musí správce daně ověřit, zda je exekuce podložena vykonatelným exekučním titulem, zda neuplynula prekluzivní lhůta k vymáhání nedoplatku, ale i to, což je pro nyní projednávanou věc důležité, zda jsou předmětem daňové exekuce pouze majetkové hodnoty dlužníka, a nikoli třetích osob, neboť v rámci daňové exekuce se lze uspokojit pouze postižením majetku dlužníka. Na případy, kdy by daňovou exekucí nebyl postižen majetek dlužníka, ale osoby odlišné od dlužníka, k jejímž majetku je daňová exekuce nepřípustná, pamatuje právě § 179 daňového řádu, který umožňuje v takovýchto případech vyloučit majetek z daňové exekuce.

Správce daně tedy dbá, aby byl daňovou exekucí postižen výhradně majetek dlužníka. V rámci této činnosti také přijímá návrhy na vyloučení majetku z daňové exekuce. Daňový řád stanoví pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce patnáctidenní prekluzivní lhůtu. Počátek běhu této prekluzivní lhůty se potom liší podle toho, zda návrh podává osoba, která je příjemcem exekučního příkazu nebo osoba, která tímto příjemcem není. Jestliže je osoba příjemcem exekučního příkazu, běží lhůta k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ode dne doručení tohoto příkazu (§ 179 odst. 3 daňového řádu). Není-li osoba příjemcem exekučního příkazu, musí návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce podat do 15 dnů ode dne, kdy se o nařízení daňové exekuce na svůj majetek dozvěděla (subjektivní lhůta), nejdéle však do konce dražebního jednání (objektivní lhůta), což plyne z § 179 odst. 4 daňového řádu.

Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem vysloveným již v citovaném rozsudku a taktéž v rozsudku krajského soudu týkajícím se toho, že počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty dle § 179 odst. 4 daňového řádu nelze vykládat restriktivně. K takovým závěrům je nutné přistoupit vzhledem k tomu, že účelem § 179 daňového řádu je ochrana vlastnického práva třetích osob, jejichž majetek byl neoprávněně postižen daňovou exekucí a jež se domáhají vyloučení svého majetku z daňové exekuce vedené proti jiné osobě. Takový závěr lze podpořit také s ohledem na to, že správce daně může (resp. musí) kdykoli rozhodnout z úřední povinnosti o vyloučení majetku z daňové exekuce tehdy, když mu jsou známy okolnosti svědčící o tom, že k majetku, který je postižen daňovou exekucí, svědčí právo osobě odlišné od dlužníka.

Podobné ustanovení týkající se vyloučení majetku z exekuce obsahuje i zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), ve svém § 68, který

upravuje vyškrtnutí věci ze soupisu a jehož obsah, účel i situace, na které dopadá, jsou blízké těm, na které míří § 179 daňového řádu. Podle § 68 odst. 1 exekučního řádu „[t]en, jemuž svědčí právo k věci, které nepřipouští exekuci (dále jen 'navrhovatel') může podat návrh na vyškrtnutí věci ze soupisu. Návrh lze podat do 30 dnů ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o soupisu věci, a to u exekutora, který věc pojal do soupisu. Opožděný návrh exekutor odmítne“. Lhůta k podání takové návrhu běží od okamžiku, kdy má navrhovatel úplnou vědomost o provedení soupisu věci a o tom, který exekuční úřad soupis provedl. Není však třeba, aby navrhovatel věděl další skutečnosti o exekuci, ve které byl soupis proveden, například spisovou značku, výši pohledávky povinného, exekuční titul či jméno povinného. Potřebné informace je exekutor povinen třetí osobě sdělit (viz KASÍKOVÁ, M. a kol. *Exekuční řád. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 424 – 427).

V rámci interpretace počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty dle § 179 odst. 4 daňového řádu lze poukázat pro srovnání rovněž na znění § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), který upravuje tzv. excindační žalobu pro účely občanskoprávního výkonu rozhodnutí, jejímž prostřednictvím se lze domáhat vyloučení majetku z výkonu rozhodnutí. Ustanovení § 267 o. s. ř. zní: „Právo k majetku, které nepřipouští výkon rozhodnutí, lze uplatnit vůči oprávněnému návrhem na vyloučení majetku z výkonu rozhodnutí v řízení podle třetí části tohoto zákona.“ Z uvedeného ustanovení lze seznat, že nestanoví žádnou subjektivní lhůtu pro podání žaloby. Pouze z judikatury lze dovodit objektivní lhůtu, v rámci níž lze podat žalobu. Tato žaloba nemůže být úspěšná, pokud již věci byly prodány v dražbě nebo jestliže práva nebo jiné majetkové hodnoty, jež byla nařízením výkonu rozhodnutí postižena, byla v rámci výkonu rozhodnutí vybrána nebo jiným způsobem zpeněžena (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2009, sp. zn. 20 Cdo 3484/2009, dostupný z www.nsoud.cz).

Ustanovení § 267 o. s. ř. tedy nestanoví žádnou subjektivní lhůtu, která by navrhovatele limitovala v obraně jeho práv. I s ohledem na toto ustanovení nelze subjektivní lhůtu dle § 179 odst. 4 daňového řádu, který je obdobou právě uvedeného § 267 o. s. ř., vykládat striktně formalisticky.

Na stanovení počátku běhu této subjektivní lhůty je možné použít výše uvedená kritéria, která dovozuje odborná literatura. Navrhovateli tak neběží lhůta k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ode dne, kdy získá jakoukoliv vědomost týkající se daňové exekuce, ale tyto vědomosti musí dosahovat takové kvality, která mu umožní zahájit řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce.

V souladu se závěry z citovaného rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatuje, že navrhovateli tedy musí být nepochybně známo, že jeho majetek byl zahrnut do daňové exekuce a musí být schopen tento majetek jednoznačně identifikovat. Vzhledem k tomu, že návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce je třeba podle zákona podat u toho správce daně, který daňovou exekuci vede, má být navrhovatel obeznámen také s tím, který konkrétní správce daně ohledně jeho majetku daňovou exekuci vede, nebo by měl alespoň disponovat informacemi, z nichž je schopen s určitostí dovodit, který správce daně je k vedení daňové exekuce příslušný. Výslovný zákonný požadavek, aby byl návrh podán u příslušného správce daně, přitom nepochybně navazuje na to, že s tímto okamžikem je

pokračování

spojena povinnost správce daně zdržet se provedení prodeje sporného majetku, a to dokud nebude posouzena důvodnost excindačního návrhu (§ 179 odst. 2 daňového řádu). Proto musí být návrh učiněn tam, kde je způsobilý reálně a bezodkladně předpokládané účinky vyvolat.

Pokud osoba, jejíž majetek byl neoprávněně postižen daňovou exekucí, disponuje v souhrnu všemi uvedenými informacemi, počíná běžet subjektivní patnáctidenní lhůta k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 odst. 4 daňového řádu, přičemž podle daňového řádu není podstatné, odkud se má navrhovatel o uvedených skutečnostech dozvědět (na rozdíl od exekučního řádu). Není proto rozhodné, zda danou informaci navrhovatel získal od dlužníka, správce daně nebo třetí osoby. Takové informace ovšem musí být jasné, určité, ověřené a věrohodné.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 178/2016 – 23, smyslem § 179 odst. 4 správního řádu je zabránění účelovým průtahům v daňové exekuci. Není proto možné neurčitý právní pojem „*den, kdy se dozvěděl*“ vykládat čistě formalisticky a den, kdy navrhovatel získal jakoukoliv informaci týkající se daňové exekuce, považovat za počátek běhu subjektivní lhůty dle § 179 odst. 4 daňového řádu. V případě, že má správce daně pochybnosti, zda byl návrh dle § 179 odst. 4 správního řádu podán včas, měl by si vyžádat od navrhovatele další informace, na základě kterých by seznal, kdy se o rozhodných skutečnostech navrhovatel dozvěděl. Jestliže i přesto nebude schopen správce daně prokázat, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech dosahujících takové kvality, že mohl návrh podat, je třeba postupovat v souladu se zásadou uvedenou v § 35 odst. 3 daňového řádu, a to v pochybnostech ve prospěch zachování lhůty. Současně nelze opomenout, že také opožděně podaný návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce je nutné považovat za podnět, na základě kterého správce daně prošetří, zda tu nejsou dány důvody pro vyloučení majetku z daňové exekuce. Jestliže by dospěl ke kladnému závěru, vyloučil by takový majetek z daňové exekuce z úřední povinnosti v souladu s § 179 odst. 1 daňového řádu. Opožděný návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce tedy nezabavuje správce daně povinnosti ověřovat, zda je ohledně majetku, který byl daňovou exekucí postižen, exekuce přípustná.

V posuzované věci správní orgány uzavřely, že den 5. 4. 2013 byl dnem rozhodným pro začátek běhu subjektivní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Správní orgány uvedené dovodily z vyjádření ze dne 15. 8. 2013, v němž žalobce uvedl, že „*[o] tom, že pohonné hmoty byly zabaveny, jsme se dozvěděli 5. 4. 2013 od společnosti JLR Group a.s., tato společnost nám předala i úřední záznam o uskladnění věcí (...) V době od 5. dubna do 9. července 2013 probíhalo několik neúspěšných jednání se společností JLR Group a.s. o navrácení nafty, proto jsme dne 10. 7. 2013 požádali FÚ pro Ústecký kraj o podání vysvětlení a navrácení našich PHM, kde nám bylo sděleno, že celý případ byl předán k Vám na FÚ Jihomoravského kraje (...)*“. Žalobce tedy netvrdil, že se od společnosti JLR Group a.s. (svého obchodního partnera) dozvěděl o tom, v jakém rozsahu byl jeho majetek zabaven nebo že k zabavení majetku došlo pro účely daňové exekuce, natož pak to, který správce daně daňovou exekuci vedl. Ze samotného úředního záznamu o uskladnění a přepravě věcí ze dne 5. 4. 2013 tyto informace rovněž získat nelze, neboť jsou v něm pohonné hmoty, k jejichž zabavení mělo dojít, identifikovány pouze názvem „*motorová nafta*“ v množství 30 381 litrů o váze 25 260 kg, přičemž jejich množství při 15°C mělo být 30 673 litrů.

Z uvedené identifikace (jakkoli Nejvyšší správní soud uznává, že pohonné hmoty jsou zbožím, které lze jen těžko individualizovat) si podle názoru zdejšího soudu nemohl být žalobce jist tím, že pohonné hmoty v množství 10 000 litrů, za které zaplatil a o jejichž vyloučení z daňové exekuce později požádal, byly mezi zabavenými. V úředním záznamu není navíc žádný údaj o dlužníku a není zde ani žádná informace o tom, že k uskladnění a přepravě došlo z důvodu zahájení daňové exekuce. Úřední záznam byl sice vyhotoven Finančním úřadem pro Ústecký kraj na základě dožádání správního orgánu I. stupně, tj. Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, nicméně uvedené z úředního záznamu nelze seznat, tuto informaci lze teprve zjistit z protokolu o soupisu věcí ze dne 5. 4. 2013, který je založen ve správním spise. Z tvrzení uvedených v žalobcově vyjádření ze dne 15. 8. 2013 ani z úředního záznamu o uskladnění a soupisu věcí proto nelze dovodit, že žalobce dne 5. 4. 2013 disponoval informacemi takové kvality, které by mu umožnily podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 odst. 4 daňového řádu. Nelze mu tedy klást k tíži, že již tehdy nepodal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, neboť mu nebyly známy informace relevantní pro jeho podání.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak žalobce vysvětlil, že dne 5. 4. 2013 mu bylo společností JLR Group a. s. sděleno, že pohonné hmoty, které měly být žalobci téhož dne dodány, byly zabaveny. Úřední záznam o uskladnění a přepravě věcí byl žalobci předán až během měsíce května 2013, nebyl v něm uveden žádný odkaz na konkrétní daňovou exekuci a komunikace s Finančním úřadem pro Ústecký kraj, který úřední záznam vyhotovil, byla podle žalobce neúspěšná, neboť mu podstatné informace sděleny nebyly. Tato žalobcova tvrzení se přitom správními orgány nepodařilo nikterak vyvrátit či zpochybnit, a ani ve správním spise nejsou založeny žádné dokumenty, které by byly způsobilé žalobcova sdělení zpochybnit. Disponoval-li žalobce dne 5. 4. 2013 pouze neurčitou informací, že mu pohonné hmoty nemohou být dodány, neboť byly zabaveny (z blíže nekonkretizovaného důvodu), která byla doplněna během měsíce května 2013 o ne zcela jasný úřední záznam o uskladnění a přepravě věcí, nelze mu klást k tíži, že již tehdy nepodal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, protože mu veškeré podstatné informace známy nebyly.

Podáním ze dne 10. 7. 2013, které bylo adresováno Finančnímu úřadu pro Ústecký kraj, žádal žalobce o vyšetření záležitosti ohledně pohonných hmot a požadoval, aby byl o jeho průběhu informován. Přípisem Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 15. 7. 2013 mu bylo sděleno, že jeho podání bylo postoupeno Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, který ho dožádal o provedení úkonu v daňové exekuci a který je příslušným správcem daně. V návaznosti na tento přípis žalobce sepsal podání označené jako žádost o vyjmutí pohonných hmot z daňového exekučního řízení. Tento průběh událostí společně s obsahem žalobcových podání svědčí o tom, že žalobce ještě dne 10. 7. 2013 nebyl obeznámen s tím, že k zabavení pohonných hmot došlo z důvodu daňové exekuce, ani mu nebylo známo, kdo byl příslušným správcem daně. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nelze dovodit, že žalobce byl o zahájení daňové exekuce (natož pak o kompetentním správci daně) vyrozuměn dříve. Názor správních orgánů, že dnem rozhodným pro počátek běhu subjektivní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku žalobce z daňové exekuce byl den 5. 4. 2013, proto nebyl správný. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodným dnem mohl být až den doručení přípisu Finančního úřadu pro

pokračování

Ústecký kraj ze dne 15. 7. 2013 žalobci. Žalobcův návrh datovaný dnem 18. 7. 2013 a doručený správnímu orgánu I. stupně dne 22. 7. 2013, tedy nelze mít za opožděný.

Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu (návrh žalobce byl včas podán u příslušného správce daně) ztrácí smysl zabývat se nad rámec toho, co již bylo výše uvedeno, kasačními námitkami, které rozvíjí otázku, zda je třeba v případě podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce u nepříslušného správce daně aplikovat ustanovení § 35 odst. 2 daňového řádu.

Závěrem lze proto konstatovat, že výklad § 179 odst. 4 daňového řádu provedený krajským soudem je správný.

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který měl ve věci úspěch a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. listopadu 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu